EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

PEP

Nr. 5 1 februari 1964
Voor abonnees 35 ct.
Losse nummers 45 ct.

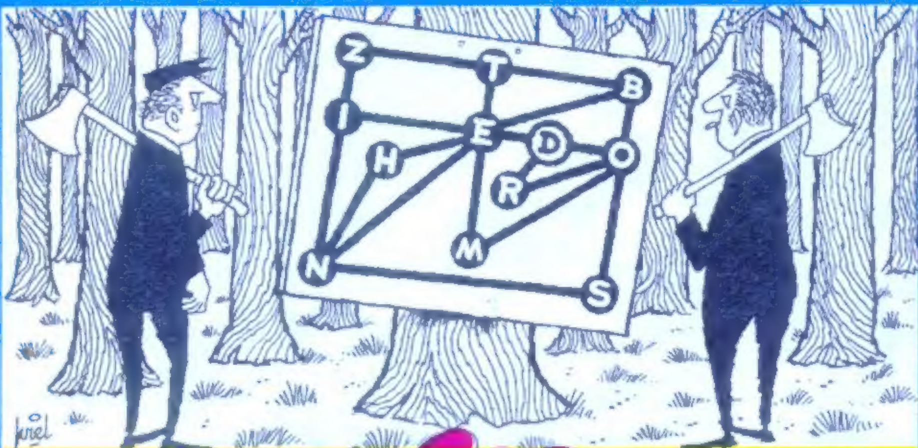

HALLO, beste vrienden!

TWEE foto's deze week bij ons artikeltje: één van 'n machtige vuurvogel, de Firebird III, de andere van een KLM-stewardess. Op pagina 24 en 25 staan méér foto's van deze Firebird en bovendien van zijn twee voorgangers, terwijl je daar ook het verhaal van deze experimentele auto's kunt vinden. Andere foto's van de stewardess staan op pagina 17; zij is een van de drie mensen die jullie deze week iets over hun beroep vertellen. Een maand geleden waren de eerste drie aan het woord: de invlieger, de televisie-omroepster en de sporttekenaar; deze keer zijn het een treinmachinist, een stewardess en een voetballer, een van de beste die Nederland ooit heeft gehad: Faas Wilkes. Enkele jaren geleden was voor de helft van de Milanese bevolking de maandag de dag waarop nog zes lange dagen gewacht moest worden vóór men de „wondervleugel" van hùn Inter, de Italiaanse club Internationale, weer aan het werk kon zien. Het was een vleugel van twee artiesten, waar half Milaan nòg over spreekt, en de naam van een van die twee was: Faas Wilkes!

Wij hebben al vaak brieven gekregen waarin het verzoek stond of er in PEP niet 'ns wat geplaatst kan worden over de Marine Luchtvaart Dienst, de MLD. Volgende week komt er al iets van en Hugo Hooftman heeft ons beloofd foto's van MLD-vliegtuigen en helikopters op te duiken en er een fijn artikeltje bij te schrijven. Nog even geduld dus!

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

De burgemeester van Boswoude was erg trots op het prachtige bos dat aan de rand van zijn gemeente lag. Hij had een groot bord laten aanbrengen waarop de wandelpaden in het bos waren geschilderd. De vakantiegangers die er kwamen wandelen, vonden dat wel prettig. Maar de inwoners van Boswoude zelf wandelden nooit in het bos.

„Laat die bomen toch omhakken," zeiden ze tot de burgemeester. „U kunt ze verkopen en met de opbrengst de gemeentekas versterken, terwijl wij van de grond bouwland kunnen maken." Maar de burgemeester dacht er niet aan. Eindelijk gingen er eens twee inwoners van Boswoude in het bos wandelen. Zij droegen grote bijlen. „We hakken niets om," beloofden ze. „Het is maar een demonstratie."

Maar de burgemeester had ook voor een demonstratie gezorgd. Op de plattegrond had hij een spreekwoord laten schilderen, dat wel sloeg op de toestanden in Boswoude. „Zo, het staat er helemaal op, burgemeester," had de schilder gezegd, maar hij zei er niet bij, dat hij er een puzzel van had gemaakt. Kunnen jullie nu deze puzzel ontcijferen? Je moet beginnen te lezen bij de letter D en van daaruit verder over de paden gaan. Je mag elke letter zo vaak gebruiken als je wilt, als je maar op de paden blijft en geen letters overslaat.

We zullen je even op weg helpen. Het eerste woord van de oplossing is „door". Als je nu opzoekt hoe dat ontstaan is, begrijp je ook de manier waarop je verder kunt gaan. Zo, en probeer nu zelf steeds de juiste paden te kiezen. Schrijf je oplossing op een briefkaart en stuur deze vóór 6 februari naar red. PEP, Postbus 1444, A'dam. Schrijf in de linkerbovenhoek aan de adreszijde van de briefkaart: Pep-prijsvraag nr. 5. Veel succes!

De oplossing van prijsvraag nr. 3: het aantal letters p is 7.

PRIJZEN:

1e prijs: horloge; 2e prijs: foto toestel; 3e prijs: tafeltennisspel; 4e prijs: kruiswoordspel; 20 troost prijzen: een boek.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG No. 50 ZIJN:

1e prijs: Lida Andriessen, Erf gooierstr. 117, Hilversum; 2e prijs: Peter v. d. Hoop, Ridder Vosstr. 12, Geleen; 3e prijs: Marian en Kees de Looijer, Het Zwin 18, Am merzoden; 4e prijs: Paul en Eri Smit, Verzetsstr. 5, Koog a.d. Zaan. De winnaars van een troostprijs krijgen deze, zonder dat hun naam in Pep komt te staan, thuisgestuurd.

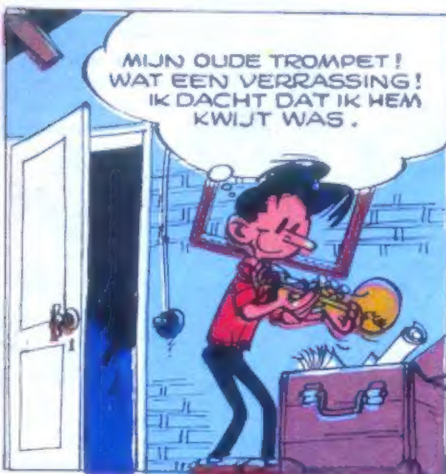

Ton en Tineke

door Franquin

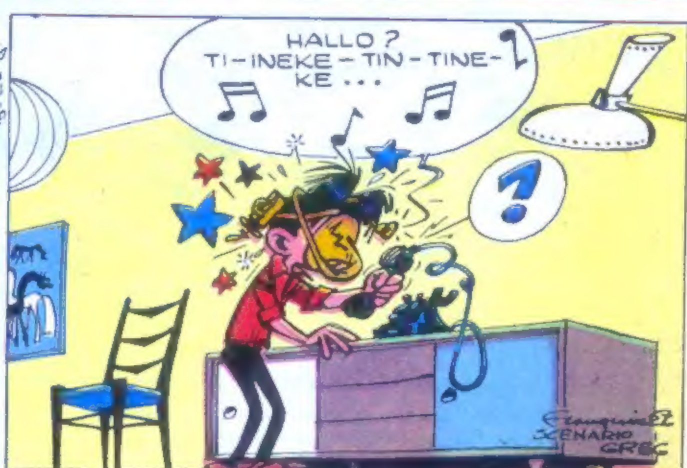

Pep

in het land van BOEM-BOEM

Het Boem-Boem volkje heeft wraak genomen omdat hun een kangoeroe ontstolen is door de filmploeg van Baseck. De eerste aanval is achter de rug . . .

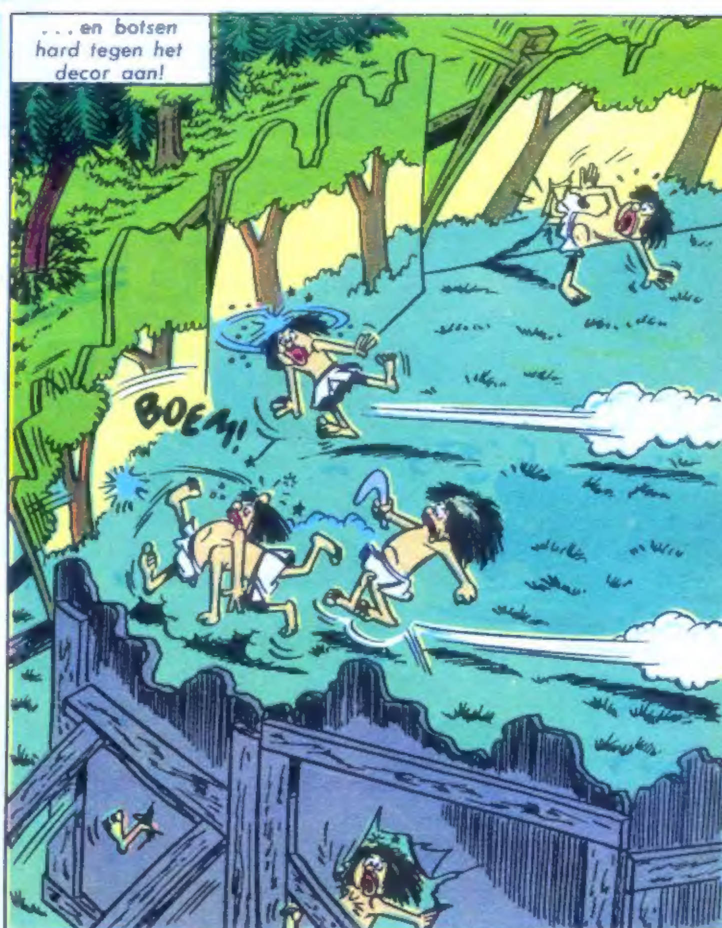

Nee, hoor! Ik geloof werkelijk dat ze het opgeven . . . ze trekken zich terug . . wat een geluk, zeg!

Fantastisch! Geweldig! Alweér 'n overwinning dank zij mijn onmisbare hulp! Hoera!
WOE-AU!

O, wat een pech! Dat hebben ze naturlijk gehoord . . Ja hoor! Nu zetten ze een nieuwe aanval in! Nu zijn we er bij!
Het spijt me! We zullen ons moeten verdedigen!

Op bevel van de Tovenaar rennen de pygmeeën met gebogen hoofd naar voren.
BOEM! BOEM!
Vooruit, dapperen! Die blanke honden moeten hierachter zitten!

. . . en botsen hard tegen het decor aan!
BOEM!
Dit gebeurt niet helemaal zonder brokken! Onze vrienden vluchten weg tussen de overgebleven decorstukken . . .

. . . waar de pygmeeën hen omsingelen!
Stop! Terug jullie! Ik zal mijn spullen verdedigen tot in de dood! Maak dat je wegkomt, lelijke indringers!

Stop! Geef me die klepper terug, akelig onder-de-maats-kereltje! Vooruit, geef die klepper terug!

BOEM!
Zo leert hij 't wel af zijn neus in onze zaken te steken!
WORDT VERVOLGD

OPERATIE

Onthutst laten de drie schurken hun wapens vallen....

Dat is 'n misverstand! We werden door N,Golo gestuurd! Weet u dat niet?

Natuurlijk... Maar dokter Richard heeft zijn zoon genezen en nu betuigt hij zijn dank door mij te bevrijden en de tovenaar die N'Golo aanhing, te verjagen.

Toen hij me vertelde dat je kwam, heb ik hem ingelicht over je proefnemingen met raketten...

Met moeite kon ik hem ervan weerhouden je te doden. Je zult levend aan de politie worden uitgeleverd. Ik neem nu de helikopter waarmee je hierheen gekomen bent. Wij weten dat je langs de stroom geland bent.

Maar eerst wil ik weten waar de pantserwagens en de rebellenvliegtuigen staan opgesteld!

Deze mensen willen met plezier je geheugen even opfrissen. Of is het niet nodig...?

Nee! De basis ligt aan de voet van de Basa-Betuberg!

Maar je zult te laat komen! De pantserwagens zijn al onderweg. Morgen geeft N'Golo 'n receptie voor de president en de hogere officieren. Dan slaat hij meteen zijn slag!

Want morgen zullen de pantserwagens de hoofdstad bereiken en bombarderen de vliegtuigen van de rebellen de militaire vliegvelden!

Verdraaid! Roep alle stammen op, opperhoofd! We moeten de pantsercolonne die naar Monravia oprukt, opsporen en de andere rebellen tegenhouden...

Ik zal het doen!

JUPITER !

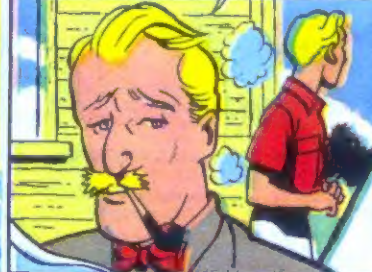
De directeur van „Liberia Air" is met zijn handlangers op weg naar het dorp „Putu", waar hij Dan Cooper wil laten verdwijnen. Opeens staat een aantal inboorlingen voor hen, gewapend, met in hun midden Dan Cooper . . . .

En dan hoort dokter Richard tot zijn grote verbazing van de dubbele rol die zijn ziekenverpleger samen met de directeur van de „Liberia Air" heeft gespeeld...

KALMAAN, KERELTJE!

Met schurken van jouw slag maken wij gewoonlijk korte metten!
Wat bedoel je Dan?

Wel, ik geef die ellendeling nog een paar seconden de tijd...
NEE! Ik zal je alles vertellen!

Dat is beter. Spreek op! Ik luister . . .

De lafaard vertelt alle bijzonderheden, die Dan in staat stellen de geheimzinnige organisatie te ontmaskeren.
Ja, de raketten worden in Canada gemonteerd, nadat ze door meneer X in afzonderlijke stukken zijn aangekocht . . .

Die meneer X. Wie is dat?
Slim Colman . . . Hij woont in Vancouver, Tuscanystreet 125.

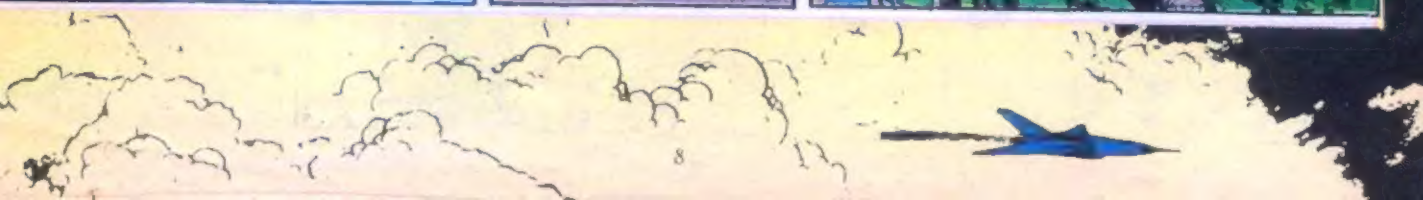

Mooi! Ik zal de president in Monrovia waarschuwen en alle nodige inlichtingen aan de Canadese politie seinen.

Even later verlaat Dan aan boord van zijn „Blauwe Driehoek" de nederzetting.
Wat een snelheid! Dit is eindelijk weer eens vliegen na al dat zweven met die helikopters!

Als Grant de zender gemaakt heeft, kan dokter Richard de bommenwerpers waarschuwen, zodra de tanks van de rebellen ontdekt zijn.

Terwijl Dan naar de hoofdstad vliegt, geeft de tamtam een dringende boodschap door.
BOMBOD
43

De negers worden te wapen geroepen. Zullen de stammen de oproep beantwoorden? Zullen ze Dan helpen?
BOM BOM BODOM BOM

En dan weerklinkt de oproep boven het oerwoud: „Verjaagt de soldaten van N'Golo . . . !"

VERJAAGT DE SOLDATEN VAN N'GOLO!... VERJAAGT...

BÔW BÔW

BÔW BÔW

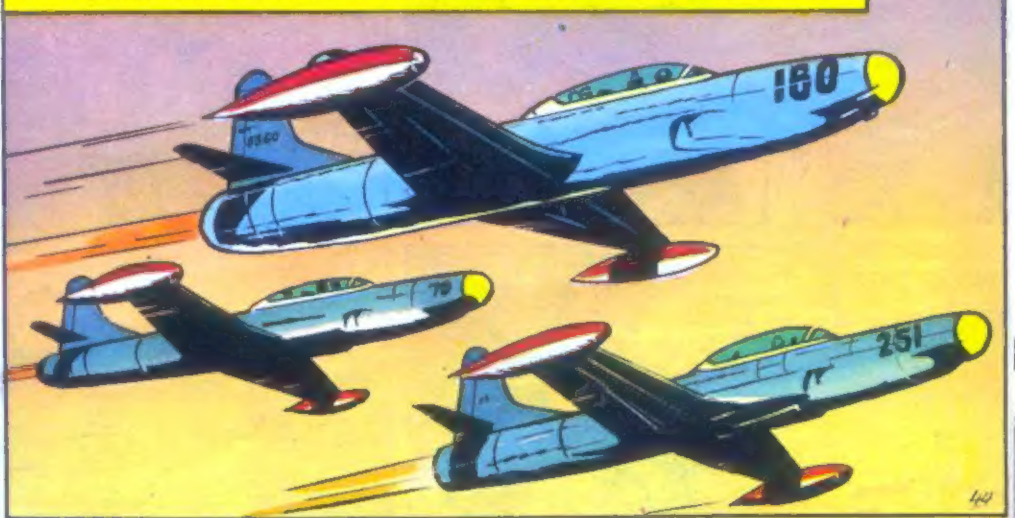

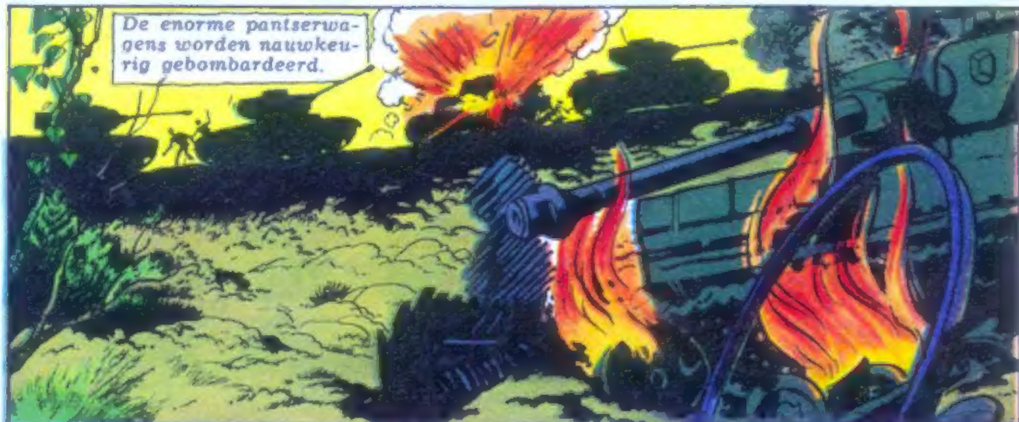

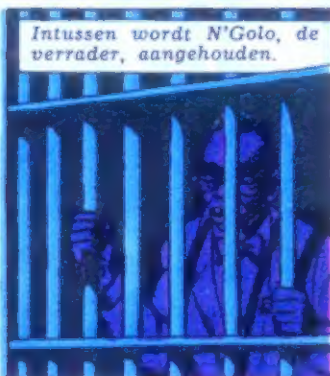

Andere bommenwerpers gaan naar het rebellenkamp om daar de toestellen van de opstandelingen te vernielen.

Boven 't oerwoud wordt Dans aandacht getrokken door ontploffingen en rookslierten...
De strijd is begonnen!

De enorme pantserwagens worden nauwkeurig gebombardeerd.

Als de soldaten zien dat zij aan alle kanten door de negers omsingeld zijn, verlaten zij hun tanks en geven zich over.

Intussen wordt N'Golo, de verrader, aangehouden.

Aan de andere kant van de oceaan verlaat de geheimzinnige meneer X zijn woning in een... politieauto met inspecteurs!

Als Dan bij zijn vrienden op de nederzetting komt, hoort hij dat de operatie uitstekend is geslaagd!

En nu, Dan?...
Trek je vliegeniers-pak aan en kom mee...

Je vroeg me of er sneeuw was in Afrika. Straks zie je sneeuw... boven de Kilimandjaro. We gaan met vakantie, Piet!
EINDE

Een nieuw avontuur van MICHEL VAILLANT!

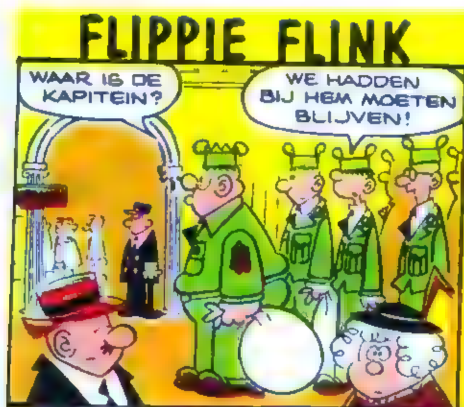

Het heeft bepaald niet aan Michel gelegen dat er al zo lang niets opwindends in het wereldje van de coureurs gebeurd is; maar na het avontuur met de gemaskerde racer was het stil geworden in het Amerikaanse en in het Russische kamp, zo stil, dat meneer Vaillant besloot ze 'ns uit hun tent te lokken. Hoe goed (tè goed haast!) hem dat lukte, kun je lezen in het nieuwe avontuur van Michel Vaillant, dat volgende week in PEP begint!

NOG EEN WEEK GEDULD DAN VALT HET STARTSCHOT OP HET

CIRCUIT VAN DE ANGST!

Met Rik aan de slag

DE GESTOLEN REMBRANDT

COMMISSARIS Baardemakers en de journalist Rik Ringers brachten een weekeind door bij Jean Mirandol, een bekend verzamelaar van oude schilderijen. Behalve deze twee waren ook een deskundige op het gebied van de schilderkunst, Boussardel, en Willem Remy, de directeur van een bank, uitgenodigd. Die zaterdagavond bekeken de gasten de verzameling van hun gastheer, die van elk schilderij de geschiedenis kende en het niet over zijn hart kon verkrijgen er ook maar één over te slaan. Op een gegeven moment bleef hij voor een wel heel mooi schilderij staan. Nogal overdreven strekte hij zijn armen uit en riep: „Dit is een echte El Greco! De waarde van het schilderij is nauwelijks te schatten. Ik heb het laten verzekeren voor drie miljoen gulden... Toch is dit nog niet eens het duurste schilderij in mijn collectie. Ik heb een „Portret van Saskia", geschilderd door Rembrandt! Een paar weken geleden kon ik het kopen en ik heb het meteen laten verzekeren... voor tien miljoen gulden!"

In de nacht van zaterdag op zondag schrokken Baardemakers en Rik wakker van wat verdachte geluiden. Er klonk een kreet en meteen daarop een doffe bons. Het geluid scheen te komen uit het kantoortje vlak naast de grote zaal waarin de schilderijen hingen. Toen Rik het kantoortje binnenrende, struikelde hij haast over het lichaam van Mirandol. De verzamelaar lag voorover op de grond, op zijn hoofd een steeds groter wordende buil. Hij was neergeslagen met een loden pijp, die naast hem lag. Het kostte enige moeite om hem tot bewustzijn te brengen, maar eindelijk sloeg Mirandol toch zijn ogen op. Verdwaasd keek hij om zich heen, toen opeens wist hij weer wat er gebeurd was en hij fluisterde: „Een gemaskerde man... Mijn Rembrandt gestolen..."

Baardemakers schoot het kantoortje uit. In de schilderijenzaal was de ereplaats leeg. De Rembrandt, de parel van de verzameling, was inderdaad verdwenen. Intussen waren ook de twee andere gasten komen kijken wat er aan de hand was. Terwijl Baardemakers ze ondervroeg, bekeek Rik de loden pijp. „Een diefstal?" riep Boussardel. „Maar dat is ongehoord! En dat, terwijl ik rustig lag te slapen..."

„Ik heb zo vast geslapen," zei Remy, „dat er naast mijn bed een kanon afgeschoten had kunnen worden zonder dat ik het gehoord had! Hoewel... dat is eigenlijk een beetje overdreven, want die kreet en de bons hoorde ik wèl." — Nu kwam Rik naar het groepje toe. „Er staat geen enkele vingerafdruk op de loden pijp. De dief moet handschoenen gedragen hebben."

De commissaris ging alle uitgangen van het huis bekijken. Elke deur was gesloten, geen enkel slot opengebroken. De dief moest dus nog in huis zijn! — „Meneer Mirandol," zei Baardemakers, „u bent mijn enige hoop, kunt u de dief niet beschrijven?"

„Nee, het spijt me," zuchtte de verzamelaar, „maar alles ging zo snel! Ik kon maar niet in slaap komen, dus ben ik naar beneden gegaan om m'n boeken bij te werken. Ik zat achter mijn bureau en was op niets verdacht. Toen opeens klonken er lichte, vlugge stappen achter me. Voor ik me kon omdraaien, kreeg ik een klap op mijn hoofd..."

„U heeft uw aanvaller dus niet gezien?" — „Nee."

Op dat moment zag Rik een witte vlek op de grond. Hij bukte zich en kwam overeind met een zakdoek in zijn handen, die half verscholen in een plooi van het vloerkleed had gelegen. De zakdoek lag op de plaats, waar Mirandol was neergeslagen. Hij liet hem zien aan de commissaris. In een van de hoeken stonden de letters WR. Baardemakers draaide zich om naar Willem Remy.

„U begrijpt," zei hij, „dat hierdoor een zware verdenking op u valt!"

„Dat begrijp ik niet," viel de bankdirecteur woedend uit. „Gisterenavond, vlak voor ik naar bed ging, merkte ik al dat een van mijn zakdoeken verdwenen was! Als u mij dan zo graag voor de rechter wilt slepen, zult u een overtuigender bewijs moeten vinden!"

Daar stond de commissaris. Moest hij Remy arresteren? Maar het kòn waar zijn wat de bankdirecteur hem had gezegd... Wil jij hem even helpen? Als je het verhaaltje nog 'ns doorleest, moet je erachter kunnen komen wie de schuldige is. Lukt het je echt niet, dan kun je nog altijd op pagina 30 kijken. Daar staat de oplossing.

DE VIERDE ZORRO

OP EEN AVOND, DICHTBIJ DE PUEBLO DE LOS ANGELES, VOOR DE KLEINE RANCHO VAN JOSÉ MARTINO...

MAAR DAN OPEENS...
IK ZAL U LEREN HOE JE EEN ZWEEP GEBRUIKT, LUITENANT!
OOOOW!
CRAACK!

U HEEFT UW BUIT.. GA NU EN LAAT DEZE MAN MET RUST!
DEZE KEER WIN JIJ, ZORRO MAAR IK ZAL 'T JE BETAALD ZETTEN!

WE ZIJN U HEEL DANKBAAR, SEÑOR ZORRO!
NU MOET JE JOUW EIGENDOMMEN NOG TERUG HEBBEN!

MAAR HOE WILT U DAT DOEN?
JIJ BENT NIET DE EERSTE, DIE DIT OVERKOMT, JOSE! RODRIQUEZ NEEMT JE DIT AF OM ZICHZELF TE VERRIJKEN! HIJ BEDRIEGT Z'N EIGEN MEESTER...

WEET U DAT WEL ZEKER?
IK WEL, JA... MAAR IK MOET HET ANDEREN KUNNEN BEWIJZEN! EN DAT GA IK NU DOEN.

HOUD GOEDE MOED, VRIENDEN! ALS MIJN PLAN LUKT, ZIT RODRIQUEZ SPOEDIG IN DE GEVANGENIS!
WEEST U VOORZICHTIG, ZORRO!

OP ZIJN HACIENDA OVERLEGT ZORRO, IN WERKELIJKHEID DON DIEGO DE LA VEGA, MET ZIJN DIENAAR BERNARDO, DIE STOM IS...
...EN MORGENAVOND GEEFT LUITENANT RODRIQUEZ EEN GEMASKERD BAL. IK HEB HEM JOUW DIENSTEN AANGEBODEN.
IEDEREEN DENKT DAT JE STOM ÈN DOOF BENT... ALLEEN IK WEET BETER! MISSCHIEN KUN JE ER WAARDEVOLLE INLICHTINGEN KRIJGEN, DIE MIJ HELPEN MIJN OPDRACHT TE VOLBRENGEN.

AI! MIJN MEESTER IS SLIM!
RODRIQUEZ IS VRIJGEVIG... IK WIL WEL 'NS WETEN HOE HIJ DAT KLAARSPEELT VAN 'T SALARIS VAN EEN LUITENANT!

DE AVOND DAARNA...
!!!
SCHRIK NIET, LUITENANT! IK BEN HET, DON DIEGO, VERKLEED ALS DE BERUCHTE ZORRO!

IK WAS ER BIJNA IN GELOPEN, DON DIEGO! ER ZIJN ER NOG DRIE ALS ZORRO VERKLEED, MAAR U LIJKT HET MEEST OP DE ECHTE!
IK BEN BLIJ DAT IK MIJN BROOD NIET HOEF TE VERDIENEN ALS EEN DOODGEWONE BANDIET!

LATER OP DE AVOND...
LUITENANT RODRIQUEZ VERWACHT U TIJDENS DE VOLGENDE DANS IN DE WIJNKELDER.
GOED, IK ZAL ER ZIJN!

BERNARDO BRENGT DE BOODSCHAP OVER, DIE HIJ HEEFT AFGELUISTERD...
HET WIJNGLAS ONDERSTE BOVEN... DAAR HEB IK OP GEWACHT!

DAAR GAAT HIJ. IK MOET SNEL HANDELEN!
EEN OGENBLIKJE, ALSTUBLIEFT. IK ZAL EVEN EEN VERFRISSING VOOR U HALEN.

EVEN LATER...
U HEEFT HET GELD?
SI! MAAR IK WIL WEL EVEN ZIEN WAT IK GA KOPEN!

KOSTBARE OUDE VOORWERPEN, MIJN VRIEND... VOOR DE HELFT VAN DE PRIJS, WAARTEGEN JE ZE KUNT VERKOPEN! ZE ZIJN VEILIG VERBORGEN IN DE POST BIJ HET LOS FLORES RAVIJN!
KNAP WERK, LUITENANT! IK HOOP DAT U NIET GESNAPT WORDT.

HAHA! IK BEN DE BELASTINGOPHALER! WIE ZAL MIJ DURVEN TEGENSPREKEN? IEDEREEN IS BANG VOOR JUAN RODRIQUEZ!

ZORRO!
IK HEB ALLES GEHOORD, LUITENANT! WIE ZOU MIJ HIER VERWACHTEN, TERWIJL ER BOVEN NOG VIER ZORRO'S ZIJN?

IK GEEF U ÉÉN MINUUT OM EEN VOLLEDIGE SCHULDBEKENTENIS TE ONDERTEKENEN! DAARNA SLUIT IK U HIER OP EN LICHT UW MEERDEREN IN!

NIET LANG DAARNA...
WAT IS ER GEBEURD, SERGEANT GARCIA?
IK HEB DE HAND GELEGD OP EEN MISDADIGER, DON DIEGO! TERWIJL U HIER WAS, ALS ZORRO VERKLEED, WAS DE ECHTE ZORRO ER OOK! IK WILDE ALLEEN DAT IK HEM OOK TE PAKKEN HAD GEKREGEN!

EEN PRACHTIGE AVOND, BERNARDO... DE MENSEN ZULLEN HUN VERBEURD VERKLAARDE GOEDEREN WEL GAUW TERUGKRIJGEN. MISSCHIEN KRIJGT LOS ANGELES NU EEN EERLIJKE BELASTING OPHALER!

Volgende week neemt Don Diego de la Vega het weer op tegen zijn oude vijand, kapitein Monastario, in

HET SPOOK VAN DE MISSIEPOST

HET BEROEP DAT ZIJ KOZEN

Weer hebben wij aan drie mensen gevraagd iets over hun beroep te vertellen. Deze week zijn het een treinmachinist, een stewardess en een beroepsvoetballer, die alledrie enthousiast hun medewerking verleenden, omdat zij geen ander beroep zouden willen uitoefenen dan....

DE MAN OP DE LOK

DE tijd van de stoomafblazende en fluitende locomotieven is voorbij in ons land, maar verdween daarmee ook de grote attractie van het vak van treinmachinist? Zoals die stoere mannen, hoog boven op de locomotief, de enorme stoomketel aan het werk hielden en als echte ruiters „Het IJzeren Paard" over de rails lieten denderen, puffen en hijgen, dát was iets waarvan je als jongen droomde. Dit leek je het einde.

Het vak van treinmachinist heeft nog steeds een grote bekoring, ook al is er in onze moderne mechanische tijd van sterk opgevoerde snelheden iets van de vroegere romantiek verloren gegaan.

Jonge kerels met een behoorlijke technische aanleg en een grote dosis verantwoordelijkheidsgevoel zullen, wanneer ze dit willen, zeker de weg vinden naar de cabine van een diesel of een elektrische locomotief. Die weg begint doorgaans bij de ambachtsschool of ETS. Wanneer je deze scholen met succes hebt doorlopen en je hebt het plan opgevat treinmachinist te worden, solliciteer je bij de N.S. in Utrecht, waarna je psychologisch wordt getest. Een adspirant-treinmachinist moet tonen behalve een gezond verstand ook verantwoordelijkheidsgevoel te bezitten, hij moet snel kunnen besluiten en een rustige, evenwichtige natuur hebben.

Een kijkje in de cabine, waar rust e[n] volledige concentratie eerste vereisten zijn. Er is geen overdaad aan instrumenten, maar alles luistert zeer nauw.

De man op de lok moet snel kunnen besluiten en een evenwichtige natuur hebben, wil hij instaan voor het veilige vervoer van zijn passagiers.

Pas dan kan hij later instaan voor het veilige vervoer van honderden reizigers.

De eerste kennismaking met het werk vindt plaats op de rangeerlok; wanneer hij zijn vooropleiding tot een goed einde brengt, volgen de cursussen voor de Diesel Elektrische Tractie, de DELT, en de Elektrische Tractie, de ELT. Om het tot een volwaardig machinist te brengen zijn zeker 6-9 jaar diensttijd nodig.

Maar ben je eenmaal zover, dan heeft het vak je ook goed „te pakken". Ondanks de lange werktijden (5 x 9 uur per week), de onregelmatige diensten (vaak ziet een treinbestuurder de zon opkomen!) geeft het werk een grote voldoening. Naast een uitgebreide technische kennis (een treinbestuurder moet z'n lok kennen als z'n broekzak en storingen kunnen verhelpen) is een goede wegbekendheid een eerste vereiste; hij moet op de hoogte zijn van plaatselijke snelheidsbeperkingen en weten waar zijn aandacht bijzonder gewenst is. Hoewel hij ten volste kan vertrouwen op het ingenieus uitgedachte veiligheidssysteem, mag zijn aandacht nimmer verslappen; want hij weet dat hij, behalve zijn instrumenten, ook vele mensenlevens in zijn hand heeft.

De treinbestuurder is een man met gezag. Bij z'n aanstelling wordt hij dan ook beëdigd en hij is gemachtigd om proces-verbaal op te maken. Helaas is dat nog nodig: vernielzuchtige of roekeloze knapen kunnen de baan soms onveilig maken. Wisten jullie dat elke treinbestuurder het hart in de keel slaat wanneer hij kinderen op de spoorbaan ziet? Wisten jullie dat er nog onverstandige lummels rondlopen die „spelen", wie het langst tussen de rails durft te blijven staan bij een naderende trein? Geef je oren en ogen goed de kost bij het oversteken van een onbewaakte overweg, en is het veilig, aarzel dan niet, maar steek vlug over. Laat de man op de lok het plezier in zijn werk hòuden.

HET MEISJE IN DE LUCHT

ER lopen vreemde mensen rond op deze wereld. Zo is er een die ooit 'ns heeft uitgerekend hoe groot de afstand is die een stewardess tijdens een vlucht Amsterdam-New York in een DC-8 aflegt. Vijfentwintig kilometer... denk je dat 'ns in: vijfentwintigduizend meter lopen met kranten en koffie en wat er zoal meer nodig is voor een goede en plezierige verzorging van de passagiers. En al die meters op maar één vlucht.

„Toch is het een fijn beroep," zegt KLM-stewardess Lous van Teerns. „echt een fijn beroep. Maar daarom kan het ook nog wel 'ns zwaar zijn, heel zwaar soms. Als je op New York vliegt, maak je een dag mee die zes uur langer duurt dan een normale en zes uur is heel wat! Behalve het tijdsverschil tussen verschillende landen is er ook nog het vaak enorme temperatuurverschil. Het hoeft niet zo erg te zijn om een ijzig Schiphol achter je te laten en een paar uur daarna in een plaats aan te komen waar de temperatuur zo'n veertig graden bóven het vriespunt is, maar andersom is 't minder leuk. Nee, het is echt niet voor niets dat je jonger moet zijn dan 29 en dat je met de KLM een contract kunt sluiten voor maar vijf jaar. Want al ben je dan bij een uitgebreid medisch en psycho-technisch onderzoek helemaal goedgekeurd, je moet echt wel jong en sterk zijn om zo'n ongeregeld leven als wij hebben vijf jaar te kunnen volhouden."

Zij zit in een gemakkelijke stoel achter een kopje hete chocolademelk in een restaurant van Schiphol. Op het platform staat een DC-8. Boven het hoge gieren van de straalmotoren uit klinkt de stem van een omroepster, die vertelt dat het toestel uit New York net is aangekomen.

„Je moet een behoorlijke algemene ontwikkeling hebben als je stewardess wilt worden," zegt Lous, „al is een middelbare-schoolopleiding niet beslist nodig. Je moet vlot een gesprek kunnen voeren in het Frans, Duits en Engels. Je mag niet verlegen zijn. Als je wordt aangenomen, volg je hier op Schiphol een cursus van twee maanden.

Je leert hoe je je tegenover de passagiers moet gedragen, welke drank bij welk gerecht hoort, hoe je baby's moet verzorgen en nog veel meer. Eén dag ga je naar Den Haag, naar een schoonheidssalon, waar gekeken wordt welke make-up het best bij je past, welke poeder en welke kleur lippenstift en zo. Ook kijken ze daar welk kapsel je het beste staat. Aan het eind van de cursus is er een examen en als je daarvoor slaagt, ben je stewardess."

Zij wordt onderbroken door de stem van de omroepster, die de passagiers voor Londen verzoekt zich naar het toestel te begeven.

„Vrijdags bel ik altijd even op om te horen voor welke vluchten ik ben ingedeeld. Anderhalf uur voor de vertrektijd moeten wij ons melden op Schiphol, waarna ik meteen ga horen of er nog bijzondere gevallen zijn. Er kunnen belangrijke mensen meevliegen, of baby's en kleine kinderen. In elk vliegtuig zijn twee wiegen, maar als er meer dan twee baby's meegaan, moet er ook voor meer wiegen gezorgd worden. Dan wordt de hele bemanning door een instructeur ondervraagd over wat er gedaan moet worden in geval van nood. Dit is heel belangrijk. Als iemand van ons iets niet goed weet, kan de captain, de gezagvoerder, een ander meevragen. Drie kwartier voor de vertrektijd ga ik aan boord. Ik kijk of alles netjes is, vouw alvast de kranten en vul de namen van de bemanningsleden in op het flight-log, een formulier met de voornaamste gegevens over de vlucht zoals de hoogte waarop we zullen vliegen, de vermoedelijke tijd van aankomst en meer van die dingen. De passagiers komen er zo ook iets meer van te weten. Een kwartier voor de start komen de passagiers aan boord. Ik verwelkom ze, wijs ze hun plaats, pak hun jassen, mantels en hoeden aan en deel kranten en snoepjes rond. Na de start begint mijn echte taak. De passagiers moeten beziggehouden worden, ze moeten iets te eten of te drinken hebben. Het klaarmaken daarvan gebeurt in de pantry (het keukentje) door de hofmeester, ik breng het alleen maar rond. Als er kinderen zijn, geef ik ze wat speelgoed. Tijdens lange vluchten, over de pool of naar New York bijvoorbeeld, houden wij de passagiers met spelletjes bezig. Wij stellen allerlei vragen; zij moeten de antwoorden op een briefje schrijven. Wie de meeste goede antwoorden heeft, krijgt een prijsje.

Er zijn héél mooie vragen bij soms... wat is de leeftijd van alle bemanningsleden bij elkaar?, en: hoeveel raampjes zitten er in een DC-8? Dan komt het moment waarop voor ons de vlucht erop zit en een andere bemanning het vliegtuig en de passagiers overneemt. Met een busje worden we naar een hotel gebracht. Als wij ons hebben opgeknapt, gaan we meestal met de hele bemanning ergens eten en daarna naar een of andere voorstelling, maar als we de ochtend daarop meteen al weg moeten, komt daar niet veel van. Als je gaat vliegen, moet je fit zijn en beslist niet half uitgeslapen. De terugreis verloopt eigenlijk net zo, alleen kruip ik dàn niet in een busje om naar een hotel gebracht te worden, maar in m'n eigen „eend", die mij naar m'n kamers brengt!"

Linksboven: Bij de deur van de geweldige DC-8 staat de stewardess de passagiers op te wachten. Boven: Het zit er weer op. Gauw de „eend" in en dan naar huis! Onder: Terug uit New York! De volledige bemanning van een DC-8 met één extra stewardess

DE BEROEPS-VOETBALLER

"OF beroepsvoetballer een mooi vak is?" Faas Wilkes heeft voor het antwoord nog geen seconde bedenktijd nodig. „Een màchtig vak!" zegt hij, maar Faas laat er toch bedachtzaam op volgen: „Je moet natuurlijk wel èrg veel voetbaltalent bezitten om te slagen. Kijk, ik zie het zo: als je een studieknobbel hebt, als je bijvoorbeeld dokter, leraar of apotheker zou kunnen worden, moet je die studie belangrijker vinden dan het voetballen. Als voetballer kun je veel pech hebben, blessures kunnen je uitschakelen vóór je de top hebt bereikt. En wat dan? Als je geen ander beroep hebt geleerd, zit je. Het is een riskant vak, alleen de allersterksten houden het jarenlang vol. En je moet ook karakter hebben, je moet een dóórzetter zijn, je moet „netjes" willen leven, vroeg naar bed, niet te veel feestjes, geen sigaretjes, vooral goed op jezelf passen, teleurstellingen dapper verbijten. Nee, beroepsvoetballer is vast en zeker geen gemakkelijk vak. Maar als je talent hebt, als je dóórzet... dan is het een prachtig beroep!" Zou beroepsvoetbal met studie te combineren zijn? Zo zou je door te voetballen bijvoorbeeld het geld voor de studie kunnen verdienen. „Hm... tegelijk studeren en beroepsvoetballer zijn?" mompelt Faas Wilkes, „nee, dat lijkt me in negen van de tien gevallen een te zware opgave. Je moet bar begaafd zijn om in je studie en ook nog op het voetbalveld een uitblinker te zijn. Je kunt het voetballen — net zo min als de studie — er niet „zo maar bij" doen. Maar voor de jongens die niet over een studieknobbel beschikken en tegen wie de voetbaltrainers zeggen: „Als je veel oefent, kun je het later ver schoppen... doe je best jóh!" is het beroepsvoetbal een fijn vak. Ik speelde als profvoetballer jarenlang in Italië en Spanje. Geloof maar gerust dat die jaren voor mij onvergetelijk zijn. Dank zij mijn „gouden voetbaljaren" bezit ik nu in Rotterdam een flinke modezaak. Ik verdiende door mijn liefhebberij het kapitaal om een zaak te openen. Daarom denk ik met dankbaarheid terug aan die periode als beroepsvoetballer. „Wiel-kès... Wiel-kès!" schreeuwden tienduizenden Milanezen als ik voor Internationale (Inter) met de bal aan m'n voet op het doel afrende. Inter speelde zijn thuiswedstrijden in het geweldige San Siro-stadion, dat plaats biedt aan niet minder dan 90.000 voetbalsupporters. Wat konden die Milanezen op de tribunes een lawaai maken! Als hun club de leiding had, huilden ze van vreugde. Als hun club achter stond, huilden ze van verdriet zo zijn de Italianen, temperamentvol warmbloedig, het ene moment dol van vreugde, twee tellen later diep bedroefd. Maar met evenveel plezier denk ik terug aan de jaren toen ik nog een aspirantje was in een klein Rotterdams clubje, HION. Ik was een echte pingelaar, ik wilde alsmaar dribbelen, drijven, pingelen, ik had er een gruwelijke hekel aan de bal af te geven. „Faaaaas... àfgeven!" riepen de andere jongens, maar ik liet ze mooi schreeuwen.

Dirk Nijs, een man als een boom, trad bij een van die wedstrijden als scheidsrechter op. Ik pingelde en pingelde. Dirk Nijs floot af, riep me bij zich en zei: „De ander jongens willen óók voetballen... je geeft de bal àf! Heb je dat begrepen?!" Ik wilde meteen het veld aflopen, maar Dirk Nijs hield me tegen. „Voetballen of ik laat je schorsen!" gromde hij. Goed, ik bleef in het veld. Of ik toen de bal afgaf? Vergeet het maar ik blééf pingelen tot de laatste seconde..."

Rechtsboven Als er een voetballer in Nederland is bij wie je aan de houding alleen al kunt zien wie daar speelt is dat wel Faas Wilkes' Boven De verwoede pogingen van de Haarlemspeler om in het bezit van de bal te komen, zullen weinig resultaat hebben Onder Het is weer 'ns gelukt De hele verdediging is uit elkaar gespeeld en dan volgt laag over de grond het schot

Mickey en Goofy

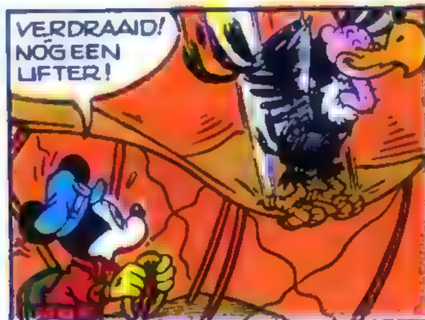
Mickey en Goofy doen mee aan de wedstrijd voor ouderwetse vliegtuigen. Om de deelnemers de gelegenheid te geven hun vertrouwen in de gammele toestellen te tonen, laat de plaatselijke bank hen een zak goud ophalen. Boris Boef die zijn ballon op een afgelegen plaats heeft laten opstijgen, laat zijn mannen boven de wolken vliegen.

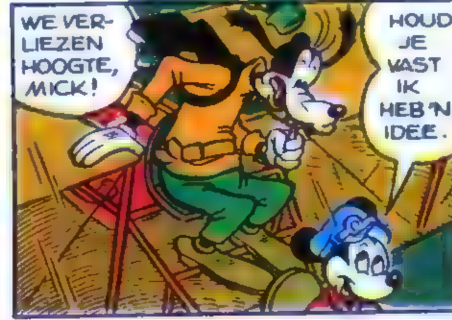

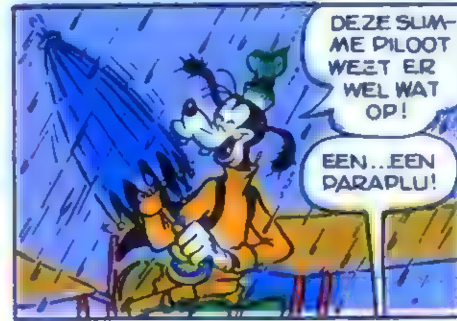

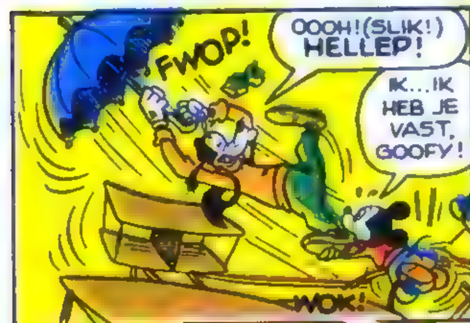

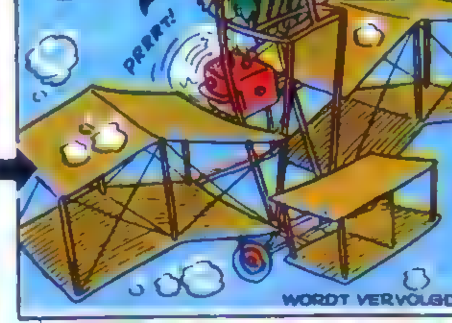

CLIFTON EN D

En . . . hebben jullie Clifton al te pakken?

We zijn er nog steeds mee bezig, chef!

Nee, kolonel, wij hebben er ook geen flauw idee van waar ze eigenlijk naar zochten!
Waarschijnlijk naar iets wat hen mogelijk zou kunnen verraden!

Ja, maar het kan ook zijn . . . oei, het is al laat! Ik moet er vandoor!

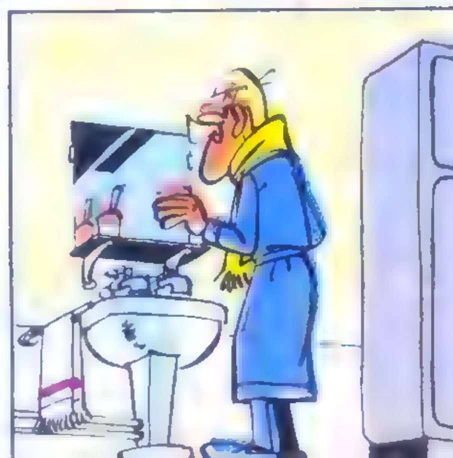

Tot ziens dan maar weer, sergeant!
Tot ziens, kolonel! En goedenavond!

Zo, dat is voor elkaar! En nu maar hopen dat hij niet vergeet z'n tanden te poetsen!

En nu heel gauw onder de wol, ouwe jongen!

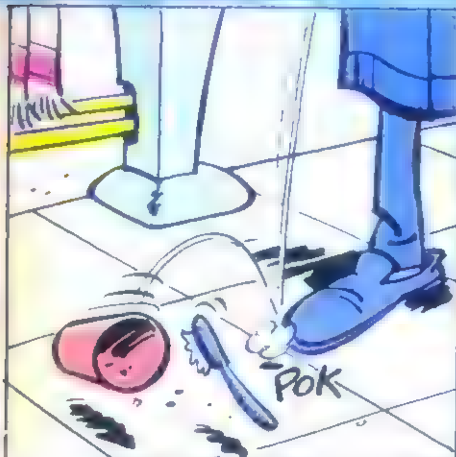

TSJOE!

E SPIONNEN

Sergeant Stockfish van de geheime dienst is bij Clifton langs gekomen om er zijn handen te wassen. Intussen schijnt er op een verlaten strand iets aan de hand te zijn.

DING DING
Ja, hoor, er wordt al gebeld!

Ze denken dat ik nu helemaal van de kaart ben! Ze komen me halen! Nu moet ik oppassen en net doen of ik echt de kluts kwijt ben!

Ik moet er voor zorgen dat ik erg dom en onschuldig kijk!
Goedenavond, kolonel Clifton!
Hallo!

Doe eens net zoals je poezen!
Graag!

Miauw! Miauw!
Mooi zo! Hij is zo volgzaam als een lammetje! Het gas heeft zijn werk uitstekend gedaan!
?
?

Ga je nu vlug aankleden, poesje! Ik blijf onder aan de trap wachten tot je klaar bent!
Zeker sergeant! Ik ben zo terug!

Mooi zo, hij heeft niets gemerkt! Ik ben benieuwd wat er gaat gebeuren!

Sjongejonge, dat loopt werkelijk gesmeerd! De chef zal wel heel tevreden zijn!

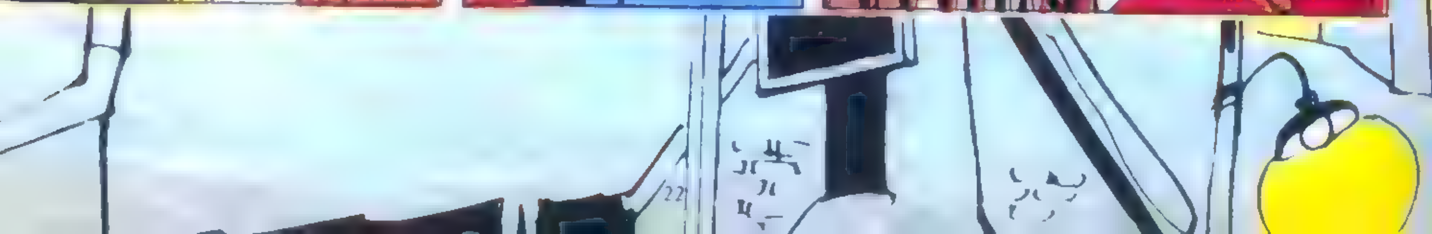
Ik heb de indruk dat het een bijzonder woelig nachtje zal worden!

Daarom zal ik mijn paraplu meenemen! Die kan me wel eens van pas komen!
KLIK KLAK
KOGELS

En? Komt er nog wat van?
Hier ben ik!

Ik vraag me af waar die gemene boef me naar toe gaat brengen!

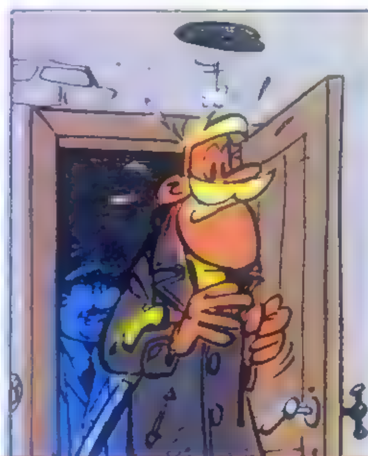

Hij heeft zijn plannetje van te voren mooi uitgedacht! Een auto die het niet meer doet, een vals telefoontje naar Hollygrove en nog smerige handen bovendien!

Kijk, kolonel! In dat huis moeten we zijn!

Alsjeblieft! Hier heb je hem eindelijk!
Zo, zo! Dus dat is die beroemde Clifton! Nee, maar!

Ga maar naar binnen!

OTTO KARTOFFELN!
WORDT VERVOLGD

VUURVOGELS VLIEGEN UIT

TOEN de Vuurvogel na zijn allereerste vlucht terugkeerde naar het nest, bleek de droom van Harley Earl een plezierige werkelijkheid te zijn geworden. Die meneer Earl was het hoofd van de afdeling vormgeving bij General Motors. De droom was begin 1953 tot hem gekomen en de Vuurvogel was de inmiddels beroemd geworden Firebird I, de eerste Amerikaanse wagen die door een gasturbine werd aangedreven. Er zaten meer opvallende bijzonderheden in de slanke Vuurvogel verwerkt. Eigenlijk was het een laboratorium op wielen, waarin van alles en nog wat werd uitgeprobeerd. Tijdens die eerste rit, waar wij het daarnet over hadden, zat de coureur Mauri Rose achter het stuur, de man die drie keer al zijn tegenstanders in zijn zak had gestoken tijdens de 500 mijlen van Indianapolis. Hij vond het een prachtwagentje. Natuurlijk, er zaten ook wat foutjes onder de kap: hij maakte nogal wat lawaai, de uitlaat werd gloeiend heet en het ding slurpte brandstof alsof hij in één kilometer genoeg wilde drinken voor een heel jaar. Maar dat waren allemaal gebreken die te verhelpen waren.

In 1955 kwam in een heel nieuwe vorm Firebird II. De carrosserie (het koetswerk dus) van de allereerste Vuurvogel was van glasvezels, het chassis van deze wagen was gemaakt van titanium, een bijzonder sterk en licht metaal. Er zat een nieuwe turbinemotor in, terwijl de hitte van de uitlaatgassen nu gebruikt werd om de aangezogen lucht vóór te verwarmen. Bij de Firebird I ging al deze hitte verloren. Het eerste model was een éénzitter, in deze tweede Vuurvogel konden vier mensen vervoerd worden, wat betekende dat bijvoorbeeld de

Linksboven: Daar gaan ze, de drie broertjes, Firebird I, II en III, van wie de jongste (en de grootste) zijn twee voorgangers in snelheid en technische perfectie ver overtreft. Linksonder: De Firebird III van 1958, zonder rempedaal, gaspedaal en stuurwiel, is volgzaam als een lam en haalt een snelheid van 260 km per uur . . . Boven: De Firebird II van 1955, zuiniger in brandstofgebruik dan nr. I en plaatsbiedend aan vier personen; door een geluiddemper in de neus van de motor maakt hij aanzienlijk minder lawaai dan de eersteling. Onder: De oudste van de familie: de Firebird I, de eerste Amerikaanse wagen die door een gasturbine werd aangedreven.

luchtverversing en de verwarming moesten worden opgevoerd. Dat de hete uitlaatgassen nog eens gebruikt werden, had twee voordelen: niet alleen daalde door de voorverwarmde lucht het brandstofverbruik aanzienlijk tot het ongeveer gelijk kwam met het verbruik van een zuigermotor, maar bovendien werd er zoveel warmte aan de gassen onttrokken, dat de temperatuur ervan in de uitlaat zo'n duizend graden lager kwam te liggen! Twee van de drie bezwaren tegen de Firebird I waren hiermee opgeheven. Toen werd in de neus van de motor een geluiddemper aangebracht en het straaljagergeluid van de eerste Vuurvogel stierf weg.

Intussen stond de derde Firebird al op stapel en wat er ook voor opzienbarends in zijn twee voorgangers te bewonderen was geweest, deze wagen sloeg alles. Om maar 'ns wat te noemen: er zit geen rempedaal in, geen gaspedaal, geen stuurwiel...... Als je in de wagen kruipt en je legt je linker arm op de leuning, dan glijdt je hand vanzelf op een knop, een vrij grote knop, waaronder een buisje zit dat in de vloer verdwijnt. Het heeft wel iets van een versnellingspook, zoals je die in lage sportwagens ziet, maar dit is de bewuste pook niet: dit is veel meer. Als je de knop naar voren duwt, gaat de wagen steeds harder rijden; haal je hem naar je toe, dan komt de Vuurvogel tot stilstand. Voor een rechter bocht hoef je alleen maar de knop naar rechts te bewegen, voor een linker bocht naar links. Door de knop een kwart slag te draaien, kun je de wagen achteruit laten rijden. Vlak bij deze stuurknuppel zitten twee knopjes. Bij de een staat „Autoguide", bij de ander „Cruisecontrol". Druk je de eerste in, dan komt een bepaald en uiterst ingewikkeld systeem in werking. Het zorgt ervoor dat de wagen een op de weg liggende of in de weg aangebrachte kabel volgt. Je hoeft dan alleen nog maar de snelheid te regelen en is je dat ook nog te veel, dan druk je de andere knop in, waarop de wagen volkomen automatisch gaat rijden. Er zitten twee motoren onder de motorkap van de Firebird III: een tweecilindermotor van 10 pk, die het elektrisch vermogen en de hydraulische druk levert voor alle bijkomstige rijhandelingen, en een gasturbinemotor, die zijn 228 pk helemaal kan inzetten voor de voortstuwing van de wagen. De gestroomlijnde carrosserie is van glasvezels, de twee cockpits voor de passagiers van doorzichtig plastic. De staartvinnen achterop verhogen de stabiliteit van de Firebird, die door zijn geringe hoogte (het topje van de cockpits ligt iets meer dan 1,10 meter boven de grond) en vrij brede wielbasis toch al vast op de weg ligt, maar vergeet even niet dat je met zo'n apparaat een snelheid kunt halen van 260 km per uur......

ROB ROY

Tydens de Engelse overheersing in Schotland weet Rob Roy, de leider van de Schotse clan MacGregor, keer op keer aan de Engelse soldaten te ontkomen. Na een haastig bezoek aan zyn jonge bruid op Inversnaid is Rob de bergen in gevlucht. Hy ziet op zekere dag een groep Engelsen naar Inversnaid trekken. Killearn, de Engelse aanvoerder, beschuldigt Lady Glengyll ervan haar zoon Rob Roy onderdak te hebben verleend en hy geeft zyn soldaten bevel haar bezittingen in beslag te nemen.

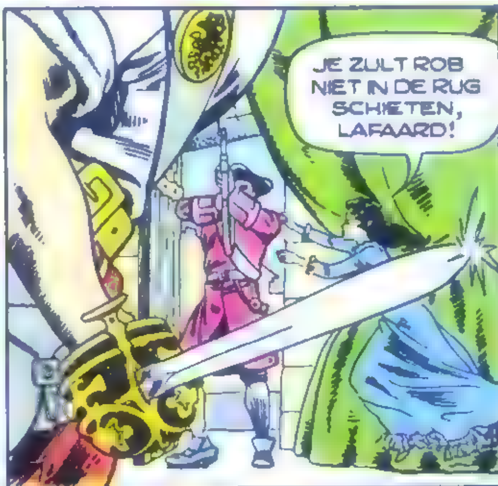

VLUG, JULLIE! HET HUIS IN!
KILLEARN KOMT TE-RUG, HELEN MARY! GREN-DEL DE DEUR!

HELP, ROB! IK KAN HEM NIET HOU-DEN!
VOLHOU-DEN! IK KOM!

IK DACHT NIET DAT IK DIT OOIT ZOU GE-BRUIKEN.

ALS DE DEUR GEGRENDELD IS, DREIGT EEN NIEUW GEVAAR...
MAAR DE OM-STANDIGHEDEN DWINGEN MIJ HIER TOE!

OPEENS DRAAIT DE MAN ZICH OM... ZIJN PISTOOL KNALT!
OOOH!

ERNSTIG GEWOND VINDT LADY GLENGYLL TOCH NOG DE KRACHT OM TE SCHIETEN...

MOEDER! IS ALLES GOED MET U?
JA, ROBBIE!

MAAR DAN...
ROB! HET HUIS STAAT IN BRAND!
BESCHERM JE GEZICHT MET EEN NATTE DOEK! VLUG!

ALS DE MACGREGORS DE ROOK EN DE VLAMMEN ZIEN, HALEN ZE HUN VERBORGEN WAPENS TE VOORSCHIJN EN HAASTEN ZICH NAAR INVERSNAID...

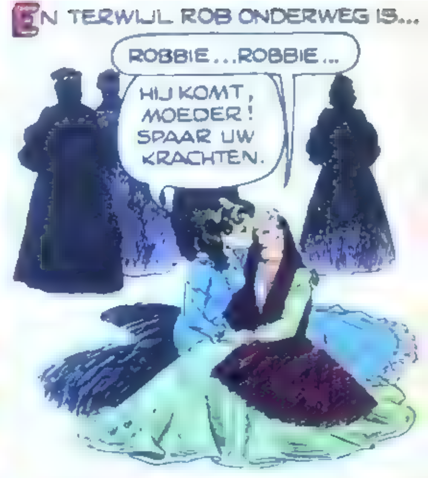

INTUSSEN WORDT ROB TOT EEN BITTER BESLUIT GE-DWONGEN.
MOEDER, VERDRAAGT DIE ROOK NIET LAN-GER, ROB!
IK WEET 'T. IK ZAL ME OVER-GEVEN!
UCHE!

MAAR ALS ROB DE DEUR OPENWERPT...
WE ZIJN GERED, HELEN MARY! DE CLAN IS ER! BRENG MOEDER NAAR BUITEN!

NAAR HET FORT! SNEL!

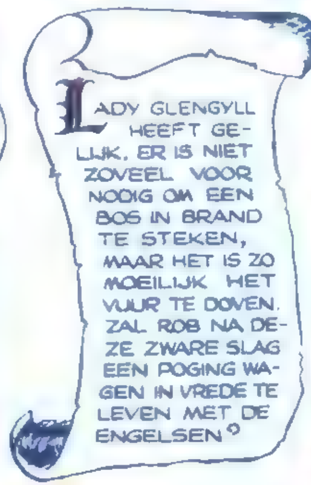

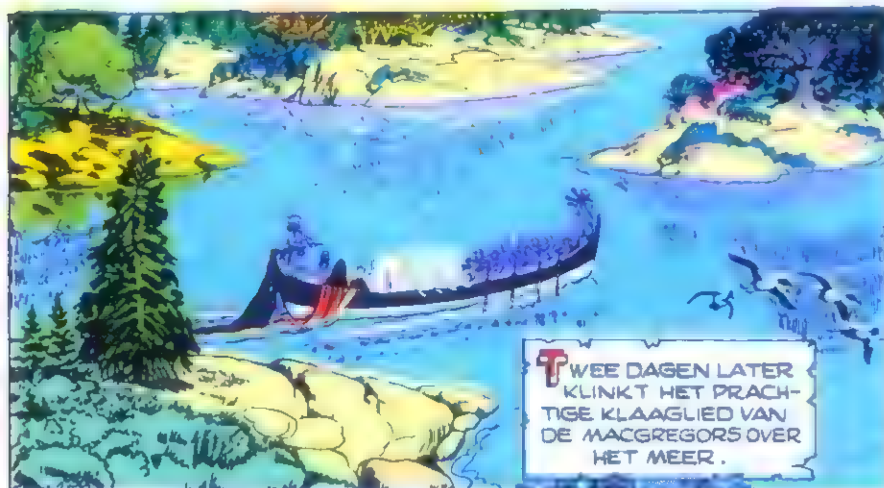

WORDT VERVOLGD

BOB SPAAK op zijn sport praatstoel

TERWIJL de Olympische Winterspelen nog in volle gang zijn, heb ik gelegenheid je nog 'ns een paar dingen te vertellen die je bij het volgen van de wedstrijden in Innsbruck te pas kunnen komen. Ik noem maar de voorbereiding van de Russische ijshockeyspelers. Rusland, de Sowjet-Unie, is sinds maart 1963 wereldkampioen. En hoewel ik je al

eens verteld heb dat de Canadezen zonder twijfel wel in staat zouden zijn een team samen te stellen dat sterker is dan welke andere nationale ploeg ook, wil ik de kwaliteiten van de Russen toch allerminst kleineren.
De Russen kunnen er inderdaad iets van en dat is niet toevallig, want ze hebben er hard voor gewerkt. Kijk 'ns, in Rusland gaat dat over het algemeen allemaal een beetje anders dan bij ons. Als ze op sportgebied iets willen leren, iets g o e d willen leren, zijn ze niet kinderachtig. Als voorbeeld noem ik je, dat ze een aantal jaren geleden de beroemde Engelse tennisser Fred Perry (een van de allerbeste spelers ter wereld in de jaren voor de laatste wereldoorlog) eenvoudig verzochten naar hun land te komen om de Russische jeugd de fijne trekjes van het toptennis bij te brengen. Sindsdien hebben verscheidene Russische spelers zich toch ontwikkeld tot tegenstanders met wie men rekening moet houden.
Ander voorbeeld: het Russische zwemmen, voor zover het de dames betrof, hield geen gelijke tred met dat van de heren, die tot de sterksten ter wereld behoorden en behoren. Daar moest wat aan gedaan worden. Wat deden de Russen? Ze maakten overal in de wereld opnamen van zwemsters die wel iets te betekenen hadden, wel al iets bereikt hadden. Ze bekeken die films, ze keken naar de beenslag van de een en naar de armslag van de ander, ze bestudeerden de keerpunten en al die dingen meer en ze zeiden: „Zie je, hier heb je nou een bepaald aspect, een onderdeel van de zwemmethode dat bij onze meisjes nog aanzienlijk verbeterd kan worden." En zo (ik zou nog veel meer voorbeelden kunnen geven) slaagt men erin op vele sportgebieden in de voorste rij te komen.
Nu hadden we het over ijshockey, hè? We hebben er al eens over gesproken dat de Russen pas vrij laat ijshockey zijn gaan spelen. Eigenlijk pas *goed* na 1946, maar toen hebben ze dan ook fors aangepakt. Op het ogenblik wordt het spel daar al gespeeld door meer dan 100.000 juniores en seniores. Nationale trainers zijn de heren Tarasow en Tsjernychew. Wat hebben dezen o.a. voor elkaar gebracht? Ze hebben de beste teams van de Sowjet-Unie samengebracht in één afdeling (de hoogste klasse), geconcentreerd rond de Russische hoofdstad Moskou. Dat betekent dus, dat deze sterkste teams voortdurend tegen elkaar spelen en dat van ieder team dus steeds een flinke prestatie geëist wordt. Omdat ze dat alleen niet genoeg vonden, brachten de Russen in de periode die aan de Olympische Winterspelen vooraf ging, hun spelers in contact met de sterkste spelers uit het buitenland. De „Windsor Bulldogs" uit Canada brachten een bezoek aan Rusland, de Russen zelf trokken naar de Verenigde Staten en Zweden en nodigden verder Amerikanen, Finnen en andere ijshockeyers uit tegen hen te komen spelen.
De trainers zijn tot de conclusie gekomen dat de tegenstanders van de Russen fouten gingen maken wanneer ze voortdurend onder druk werden gehouden door de steeds weer razendsnel, in geweldig tempo, aanflitsende ijshockeyers van de Sowjet-Unie. Tempo en nog meer tempo, dat is wat we moeten hebben, zeiden de trainers. Want wat hadden ze ontdekt? In de drie wedstrijden bij de wereldkampioenschappen in Stockholm 1963 tegen Canadese amateurs, Tsjechen en Zweden hadden de in hoog tempo opererende Russen 80 schoten op het doel van de tegenstanders losgelaten, waarvan er tien een goal hadden opgeleverd, terwijl de diverse tegenpartijen maar tot 60 schoten en vijf treffers kwamen. Conclusie: hoe hoger het tempo ligt, hoe meer schoten je kunt afvuren, en de tegenstanders worden steeds onzekerder. Op het moment dat ik dit schrijf, heb ik er nog geen idee van hoe het de Russen in het Olympisch ijshockeytoernooi zal gaan.
Het is best mogelijk dat ditmaal de Canadezen een ploeg op het ijs hebben waaraan niemand kan tippen.

HET HOGE TEMPO VAN DE RUSSEN

DE RYAN FLEX WING

DOOR HUGO HOOFTMAN

EEN van de merkwaardigste vliegtuigjes die in het Amerikaanse luchtruim rondvliegen, is de Flex Wing van de Ryan Aeronautical Company. Het is een eenpersoons-proefvliegtuigje met als voornaamste kenmerk de typische vleugel, een driehoekige lap nylon. Op 23 mei 1961 werd de eerste vlucht met deze Flex Wing gemaakt en de Amerikanen waren meteen enthousiast over de resultaten. De nylon vleugel kan worden opgevouwen tot een klein pakje. De bedoeling is dat in tijd van oorlog deze opgevouwen Flex Wings als kleine pakketjes door transportvliegtuigen aan parachutes worden afgeworpen. Soldaten op de grond zetten de toestelletjes in elkaar en kunnen er zó mee weg vliegen. Als ze tenminste in het bezit zijn van een vliegbrevet en op de Flex Wing zijn getraind. Het toestel heeft een Continental-motor van 100 pk die een duwschroef aandrijft. Er wordt evenwel ook over gedacht, Flex Wings zonder motor te gaan gebruiken om bijvoorbeeld raketten te vervoeren. Een raket wordt onder zo'n nylon vleugel gehangen en het hele gevaarte wordt dan gesleept door een motorvliegtuig. Ook op dat gebied zijn al proeven genomen en waarschijnlijk liggen hier grote mogelijkheden voor de toekomst. De Flex Wing heeft een normale stuurknuppel en een normaal voetenstuur. Het ding rust op vier kleine wieltjes, die niet intrekbaar zijn. Het vlieggewicht wordt met 500 kilo aangegeven en de maximumsnelheid bedraagt 97 km per uur. De minimumsnelheid weermee gevlogen kan worden is 39 km per uur.

Vooral het U.S. Army Transportation Command is sterk in de Ryan Flex Wing geïnteresseerd en in feite is het deze instantie die de vliegproeven financiert. De flexibele nylon vleugel werd oorspronkelijk „uitgevonden" door Francis Rogallow van het Langley Research Center van het Amerikaanse Bureau voor Lucht- en Ruimtevaart.

Oplossing van pagina 12

DE GESTOLEN REMBRANDT

Mirandol heeft zelf het schilderij weggehaald, om het bedrag van de verzekering te kunnen opstrijken. Hij heeft twee keer gelogen. Op het moment dat hij tot bewustzijn kwam, riep hij: „Een gemaskerde man ... Mijn Rembrandt gestolen ..." Maar hoe wist hij dat zijn aanvaller gemaskerd was, want even daarna zegt hij dat hij hem niet gezien heeft! En hoe kon hij weten dat het juist de Rembrandt was die de dief had meegenomen, en niet een ander schilderij of nog meer schilderijen? Hij sloeg zichzelf neer met de loden pijp, waaromheen hij de zakdoek van Remy had gewikkeld om geen vingerafdrukken achter te laten èn om de verdenking op de bankdirecteur te laten vallen.

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

Als Kuifje na de inbraak zijn papieren opbergt, vindt hij een document dat in de mast van het gestolen model van de „Eenhoorn" verborgen zat. Hij haast zich naar kapitein Haddock, maar . . . .

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

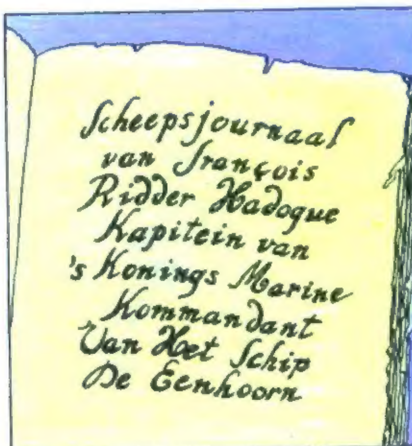

PEP - Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497.
Telefoon 020 - 73 13 61. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen ƒ 4,55 per 13 nummers. Giro 33 00 21).
Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

